

35. SKRYTÉ SOUVISLOSTI

Při zkoumání celého procesu proměny člověka z pozemšťana v nebešťana na základě první věty Bible, skrze Kristovu oběť na kříži a skrze proces proměny podle 2Pt1:5-7, jsem postupně přicházel k nečekaně novým pohledům na křesťanskou víru v řadě detailů vycházejících ne jen z Písma, ale i z osobní zkušenosti. V Písmu neorientovaný čtenář si asi těžko může povšimnout, že některé věci v předcházejících kapitolách definuji poněkud jinak, než jsou tradičně vžitě postupy a názory v evangelikálních církvích. Vždyť si toho nevšimli ani jejich náhodně vybraní členové, kterým jsem některé kapitoly dal přečíst.

Nikdo z nich neměl pocit, že by to bylo něco naprosto nového, co by v církvi ještě nikdo nikdy neslyšel nebo nečetl. Svým způsobem to je dobře, protože není jiné evangelium, než to které hlásá v Písmu apoštol Pavel a já rozhodně nechci tvrdit, že by evangelium, které dnes hlásá církev (včetně katolické), mělo být mylné. Tvrdím jen, že není úplné, je poněkud mělké a tím málo účinné.

Bible ještě nevydala všechna svá tajemství a mám za to, že nadchází doba, ve které se Bůh rozhodl změnit úhel našeho pohledu na Písmo i na způsoby zvěstování evangelia, posunout kolíky našeho poznání a rozšířit tak záběr svého vlivu na svět.

Těmi dílčími detaily evangelia, na které jsem postupně přicházel, jsou především:

– Nebeská dokonalost v Kristu	– převládá přehnaný důraz na status hříšníka „být pod milostí“
– Společenský rozměr království	– převládá přehnaný důraz na individuální osobní víru jednotlivce
– Procesualita proměny	– převládá přehnaný důraz na okamžitost duchovních účinků víry
– Postmoderna a reflexe historie	– převládá přehnaný důraz na konzervativismus a denominační tradice
– Adamův hřích a lidstvo	– převládá přehnaný důraz na osobní morální hříchy jedinců
– Adamova proměna bez hříchu	– převládá přehnaný důraz pouze na proměnu z hříchu do svatosti

Ten poslední postřeh osobně považuji za nejobjevnější a nejvíce v Písmu skrytý, ale ani ostatní uvedené postřehy se v současném hlásání evangelia nijak neprojeví. Ačkoliv mi zatím nikdo v církvi neřekl, že by cokoli z těchto postřehů odporovalo Písmu nebo všeobecně hlásanému evangeliu, přesto zůstávají stále na okraji zájmu jako nepodstatné. Může se však brzo stát, že právě tyto detaily začnou být důležité a budou volat po akutních změnách současného stavu učení v církvi.

Pokud by se snad v církvi podařilo spojit všechny tyto i celou řadu jiných skrytých postřehů z Písma v jeden organicky účinný celek, rychle by se staly základem pro nové reformační hnutí, které by mohlo změnit společnost celé Evropy.

Co by se mělo stát tím myšlenkovým sjednocujícím „katalizátorem“ pro novou vizi? Tady nám už nestačí dosadit jen jméno Ježíš a být si jisti tím, že se nemýlíme. Ježíš by jistě měl zůstat v centru veškerého dění ve vesmíru a nic by jej nemělo vytěsnit z prvního místa v našich srdcích, ale co se týče vize a poslání, bude třeba přesněji definovat, co si vlastně myslíme, že máme se světem udělat, v co vlastně věříme a co také chceme, aby celý svět věděl spolu s námi.

Ježíš přece také nikdy neřekl, že jeho osobní vizí a posláním tady na Zemi byl Hospodin sám a nic víc.

Bude třeba se na věci podívat v širších souvislostech jakoby více shora. Ježíš řekl:

„A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“

Jan 12:32

Od chvíle, kdy o nás začalo platit, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci (viz. Řím 6:6), začalo také platit, že jsme přitaženi k němu a spolu s ním vyvýšeni. Toto naše vyvýšení nám poskytuje novou perspektivu, nový úhel pohledu na věci světa a na dějiny celého lidstva.

Křesťané se stále příliš soustřeďují ne snad přímo na konzumní způsob života po vzoru světa, ale na pozemské věci církve, na službu, na charitu, na chvály, na modlitbu, na duchovní dary uzdravování a možná i na osobní citové prožitky přítomnosti Boží slávy ve svém nitru. To samo o sobě jistě není nic špatného, ale jen málo křesťanů hledí k NEBI a už téměř nikdo nehledí spolu s Kristem zpět z NEBE na ZEM. Stejnou otázku řeší Rick Joyner ve své knize „Oheň na hoře – Cesta“:

„V jistém smyslu musíme být vzati ze světského života na Zemi a přeneseni na duchovní oběžnou dráhu jako Hubbleův teleskop, abychom mohli vidět. - - - Naše srdce se rozšiřuje, protože každý den vidíme očima srdce víc a víc.“

„Jak to, že jsme my všichni najednou mohli vidět a ostatní na lodi ne?“ zeptal se někdo.

„Začali jste svá srdce zaměřovat na věci v nebesích, a ne na ty pozemské. To vám začalo otevírat duchovní oči.“
Rick Joyner „Oheň na hoře – Cesta“

Neil Cole v prologu své knihy „Církev 3.0“ navrhuje jiný, tentokrát spíše psychologicko-myšlenkový „katalizátor“ pohledu, který by nám měl pomoci lépe chápat nové věci. Pokusit se zastavit setrvačnické představy a názory, který se nám v hlavě automaticky roztočí, jakmile uslyšíme nějaké slovo o Bohu, o spasení, o Písmu, o Kristu, o evangeliu atd.:

Už staletí si v mysli omíláme stejnou píseň. Abyste vůbec byli otevřeni novým nápadům, které v této knize předkládám, musíme se zabývat faktem, že to, co jste doposud znali, nemusí být jediný způsob, jak porozumět Bibli nebo církvi. - - - Musíme svou mysl osvobodit od starých písní, které zatvrzele zní v naší hlavě, a číst Nový zákon, jako by to bylo poprvé.
Neil Cole - „Církev 3.0“

Myslím, že je dobré obě tyto metody spojit. To se týká jak nezasvěcených, kteří ještě Bibli nečetli a přesto o ní mohou mít spoustu předsudků, tak hlavně těch, kteří věří už mnoho let a jsou přesvědčeni, že to co kdysi přijali, je jediná a neměnná pravda, která jim dala spasení a nebudou se jí chtít vzdát s tím větší zarputilostí. Jsem přesvědčen, že Bůh nikomu nebude brát to, co už má, zvláště pokud začal správně a proto nic z toho, co je, nemusí být hned zrušeno. Pán ale rozhodně bude chtít vést každého z nás k vyššímu povolání a k hlubšímu poznávání jeho samého skrze Písmo.

Někdo tuto změnu pohledu výstižně přirovnal ke vztahu mezi Newtonem a Einsteinem.

Einstein nepopírá Newtona

Einstein také nezrušil Newtona, ale navázal na něj a rozšířil jeho kolíky v poznání fyzikálních vlastností světa. Newtonova mechanika platí dál v běžné euklidovské geometrii prostoru kolem nás, ale v extrémních podmínkách ve velmi malých nebo velmi velkých rozměrech se už hmotné objekty pohybují podle jiných pravidel, které Einstein definoval ve své obecné teorii relativity. Einsteinem objevené zákonitosti platí obecně i v našich lidských podmínkách, jenom jsou tak zanedbatelné a nepostřehnutelné, že nemají pro nás význam. Když např. zvedneme nad hlavu své digitální hodinky, zcela určitě půjdou o několik nanosekund pomaleji, neboť jsme je tím o kousek „vysvobodili“ z gravitačního pole Země. Pro náš běžný lidský život to nemá žádný význam, avšak v systému navigace GPS to už význam má. Kdyby do systému GPS nebyly zakalkulovány korekce podle Einsteinovy teorie relativity, nepracoval by správně. Na oběžné dráze družic systému GPS už čas totiž plyne trochu jinak, než tady na Zemi (přesněji řečeno atomové hodiny tikají pomaleji). I když jde stále jen o několik nanosekund, pro přesnost navigace GPS jsou rozhodující.

Technika má jednu zvláštní vlastnost, že funguje a tím buď potvrzuje, nebo vyvrací objevené teorie. Einsteinova teorie relativity se díky technice stala běžnou praxí i v našich všedních lidských životech. Každý ji máme v kapse ve svém smartphonu, pokud v něm ovšem máme také navigaci v systému GPS.

Analogie duchovního života

Podobné je to i v duchovním životě. Měli bychom se nechat Kristem vynést na oběžnou dráhu kolem Země do beztlížného stavu, jak radí Rick Joyner, abychom začali lépe vidět detaily, kterých jsme si v pozemských podmínkách nemohli všimnout. Ten záběr jde oběma směry, jak k ostřejšímu vidění detailů „elementárních částic“ duchovního života, tak k rozšířenějšímu vidění obzoru v globálních historických souvislostech dějin spásy.

Dnešní protestantská církev se poněkud zasekla ve své tradici renesančního způsobu myšlení Martina Luthera. Newton žil sice o 100 let později než Luther, ale jeho představy fyzického světa také vycházely z renesančního myšlení. Lutherova reformace se zabývala otázkou: za jakých podmínek může být spasen jedinec a Newton zkoumal fyzický svět obklopující tohoto jedince. V tom vidím tu souvislost, obojí je ovlivněno renesančním humanismem, ale neříkám, že by obojí mělo přestat platit. Newtonova fyzika se pohybuje stále jen v euklidovské geometrii (v jeho době staré již více než 1600 let), která odpovídá i dnešní běžné lidské (komunální) zkušenosti. Každý metr se dá libovolně řadit vedle druhého do šířky, do výšky i do hloubky a nic tomu nebrání. To si může ověřit každý sám doma v kuchyni. Přemýšlet při tom o zakřivenosti prostoru v gravitačním poli a „gumovosti“ plynutí času by se jistě v takových podmínkách jevilo jako poněkud zbytečné ba pošetilé. Ne však na oběžné dráze kolem Země. Nejde mi vůbec o nutnost pochopit celou Einsteinovu teorii relativity i když např. o „gumovosti“ plynutí času mluví dokonce i Bible:

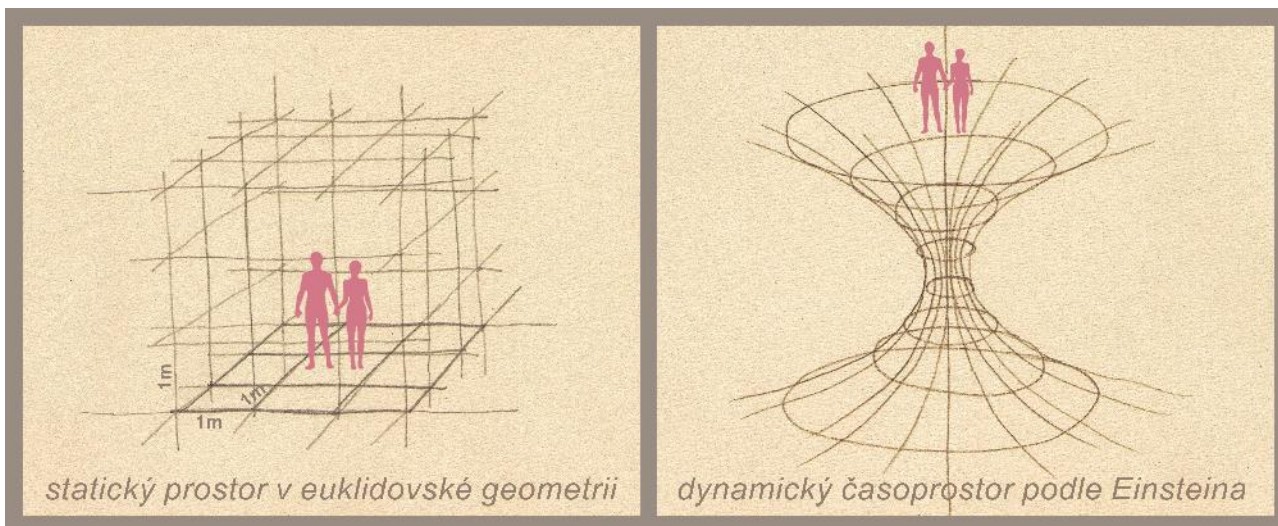
Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den‘. **2Pt 3:8**

Ještě jsem nezaznamenal, že by si někdo povšiml, že jde vlastně o biblické potvrzení Einsteinovy teorie relativity času. Ten vztah: „Jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den“ je totiž v Bibli myšlen z NEBE na ZEM a znovu z NEBE na ZEM, nikoliv tam a zpátky. Tedy u Pána je čas „gumový“ (tj. plyne libovolně tak jak Bůh sám chce, buď rychle nebo pomalu) stejně jako u Einsteina.

Navíc bych velmi doporučoval nelpět tolik dogmaticky na matematických údajích v Písmu. Židé nebyli jako my pod vlivem osvícenství a přematematizovaného myšlení 19. století. Bibli nelze brát jako Mendělejevovu periodickou soustavu prvků, kde každý prvek má své pevné atomové číslo. Vztah „1 den“ a „1000 let“ lze brát jako názorné vyjádření vztahu „málo“ a „hodně“ v lidském pojetí času, který lze v kosmických podmínkách náležitě hyperbolizovat. Jedna vteřina jako milion let a naopak, nebo dokonce jedna nanosekunda jako miliarda let a naopak a dle nejnovějších astrofyzikálních a kosmologických poznatků současné vědy třeba ještě více krkoloměji.

Taková je povaha Bohem stvořeného světa a my můžeme jen žasnout nad tou podivuhodností. Když vědci např. tvrdí, že se na tzv. „horizontu událostí“ v „černé díře“ čas úplně zastavuje a mění v prostor, tak i moje scénograficky vycvičená časoprostorová představivost zůstává v koncích, ale líbí se jí to. Nejde vůbec o to, všemu hned rozumět nebo tomu slepě uvěřit, jde mi pouze o porozumění té analogii vztahů v duchovním světě a v našem duchovním životě.

Při zvěstování evangelia se analogicky s fyzikou pohybujeme zatím jen v Newtonovské mechanice a v euklidovském prostoru, kde se sice dobře uplatní osobní vztah od člověka k člověku na ulici, ale už v něm přestávají platit a fungovat širší duchovní souvislosti v rámci veřejného prostoru celé Evropy a okolních národů.

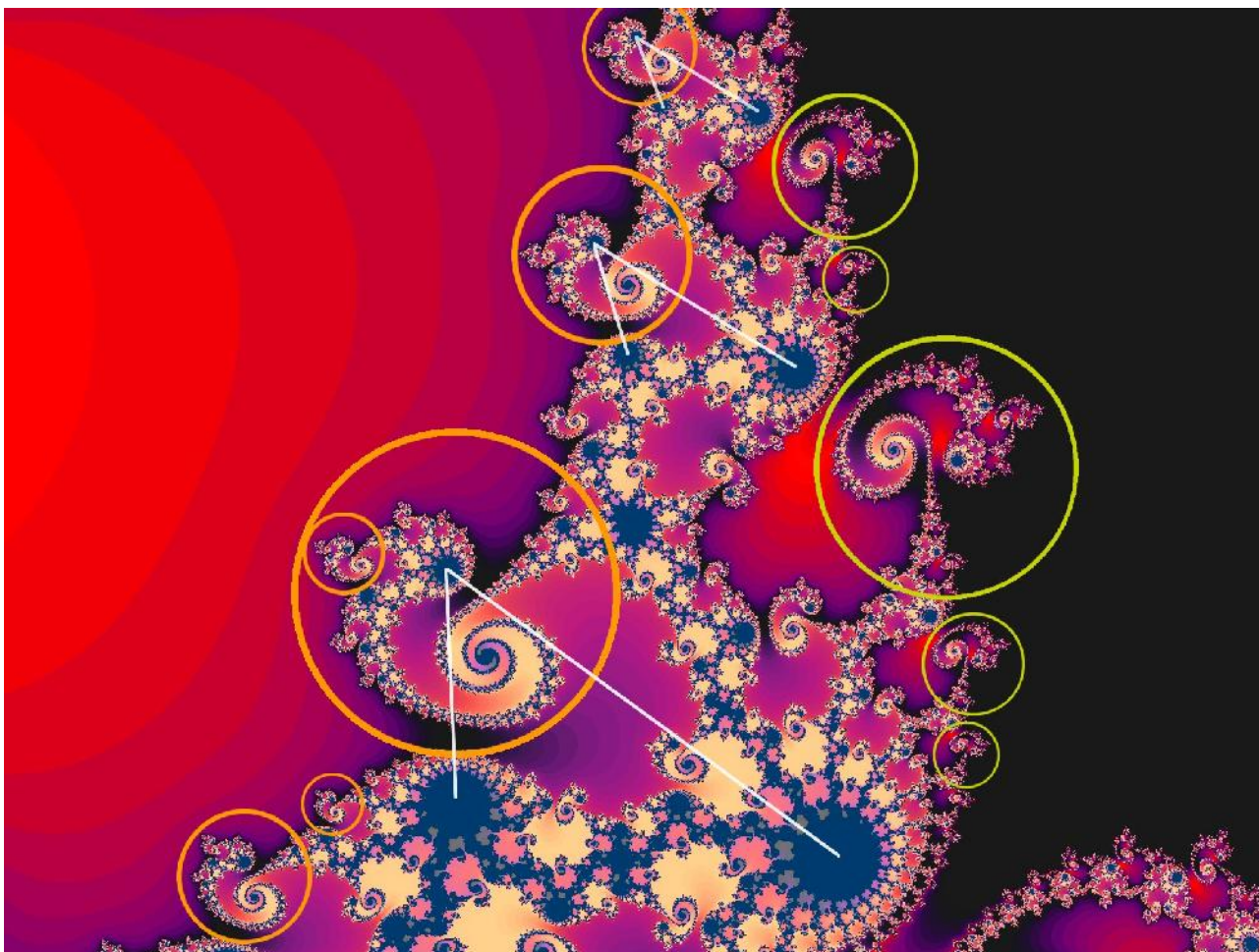
Myšlení v souvislostech

Málo kdo je v běžném praktickém životě zvyklý přemýšlet v širších souvislostech. V tom není rozdíl mezi věřícími a nevěřícími. Většina křesťanů si navykla Bibli chápat jen podle jednotlivých veršů, které se snaží aplikovat ve svém praktickém životě. Jen málo komu se podaří propojit dvě různé myšlenky z Písma tak, aby z nich vznikla nová třetí. Pak může zakusit velkou radost z prozření, pochopení, či objevu, nebo dokonce jako zjevení.

Většina církví, (jak se mi jeví), dnes stále chápe Písmo jen jako jakýsi neživý broušený diamant, třpitící se velikým množstvím plošek, které jednotlivě odrážejí různé Boží pravdy. To pak ale vede k tomu, že i novozákonní jednotlivé verše chápeme zase jen jako další „paragrafy“, které se snažíme aplikovat na svůj život. Potom Nový zákon, který měl přinést nový život, stále chápeme a aplikujeme znovu starozákonně (de-jure) jako další příkázání. Ke spasení to možná stačí, ale k pochopení širších souvislostí asi moc ne. Diamant je sice obrazem vzácného pokladu, ale láčkovce je živý. Ježíš své slovo také přirovnal k velkému pokladu, ale také i k semeni, ze kterého vyroste strom. Kdo se odváží tvůrčím způsobem rozlousknout ten diamant jako ořech, dostane se k jádru Božího slova, ke stromu života.

Vidět a chápat Písmo jako jednotný, organicky živý útvar, kde každá část nese společnou informaci celku a kde je vše vzájemně provázáno a propojeno jedním životem z jediného Ducha, to umí dnes asi jen málo kdo.

Na dalším obrázku je ukázka fraktální počítačové grafiky, jejíž části i všechny části těchto částí matematicky téměř nekonečně opakují geometrickou informaci celku. (Ve fraktálním počítačovém programu lze každý detail libovolně přibližovat nebo vzdalovat a stále nové a nové informace z nich buď vyvěrají nebo se k nim přidružují při zachování ostrosti obrazu.) Podobně i každá část Písma i každý verš těchto částí buď zcela zjevně nebo jen skrytě poukazují ke Kristu. Jednotlivé části Písma jsou nesený jednotící myšlenkou, o které vzájemně komunikují z různých úhlů pohledu. Vstoupit do této vnitřní komunikace uvnitř Písma je ne jen povznášející a dobrodružné, ale především obohacuje ducha a prohlubuje jak poznání Krista a jeho království v NEBI, tak i otisk jeho „rukopisu“ ve stvoření na ZEMI. Bible poskytuje mnohem více myšlenek, než má veršů a tím je vlastně svou povahou bezedná. Písmo se vykládá Písmem (Starý zákon Novým a naopak) a proto je schopno

produkovat stále nové a nové souvislosti, myšlenky a objevy.

Aby to nebylo zas tak náročné, doporučuji každou novou, nebo nejasnou myšlenku v Písmu uvést do vztahu k první větě Bible, (ale už se raději příliš nezabývat všelijakými kreacionistickými záhadami o stvoření) a porovnat s tím, co říkal Ježíš. První věta Bible dává ucelenou představu o duchovním prostoru a přitom úzce souvisí s evangeliem, ale kreacionismus už méně, neboť často odvádí naši pozornost úplně jinam. Ježíš se nikdy kreacionistickými otázkami nezabýval, ale první větou Bible rozhodně ano. První věta dává rámec celé Bibli a Ježíš na to nikdy nezapomínal, skoro každý svůj výrok dával do souvislostí ke vztahu mezi NEBEM a ZEMÍ a tím i do dialogu mezi Bohem a člověkem.

Tabulka nových souvislostí

Jak se v této nadzemské perspektivě budou jevit ony objevené nové postřehy z Písma popsané na začátku této kapitoly? Když je rozdělím do tří skupin po dvou, snadno zjistím, že se dva týkají naší budoucnosti v NEBI (nebeského Jeruzaléma), dva minulosti na ZEMI (pozemského ráje) a dva procesu PROMĚNY v naší dnešní aktuální přítomnosti.

První a poslední postřeh v tabulce (Kristova identita v nebi a Adamova proměna v ráji) spolu souvisejí právě tím, že se oba týkají bezhříšného stavu člověka. Jeden před HŘÍCHEM na ZEMI v ráji a druhý po očistění od všech hříchů a proměně v NEBI. Zásadní rozdíl je však v tom, že bezhříšný Adam ani v ráji ještě v nebešťana (tj. do Kristovy identity a charakteru) proměněn nebyl a kvůli HŘÍCHU už to nestihl. Adam totiž nebyl stvořen v identitě Kristově hned od počátku, touto PROMĚNOU do Kristovy podoby měl projít až později, ale kvůli HŘÍCHU o ni přišel a vůbec s ním nenastala.

Stejně tak spolu souvisejí i druhý a předposlední postřeh: Společenský rozměr života města v NEBI i církve na ZEMI a dopad Adamova hřichu na celé lidstvo.

Zbývající dvojice postřehů uprostřed se týká naší aktuální současnosti dnes.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

6 skrytých souvislostí vyplývajících z logiky Písma

- Nebeská dokonalost v Kristu - převládá přehnaný důraz na status hříšníka „být pod milostí“
- Společenský rozměr království - převládá přehnaný důraz na individuální víru jednotlivce
- Procesualita proměny - převládá přehnaný důraz na okamžitost duchovních účinků víry

- Postmoderna a reflexe historie – převládá přehnaný důraz na konzervativismus a denominační tradice
- Adamův hřích a lidstvo – převládá přehnaný důraz na osobní morální hříchy jedinců
- Adamova proměna bez hříchu – převládá přehnaný důraz pouze na proměnu z hříchu do svatosti

Einstein nezrušil Newtona,
ale navázal na něj a rozšířil jeho poznání fyzikálních vlastností vesmíru.
Podobné je to i v duchovním životě.

Při zvěstování evangelia
se analogicky s fyzikou pohybujeme zatím jen v newtonovské mechanice běžného euklidovském prostoru.

V něm sice dobře uplatníme osobní vztah od člověka k člověku na ulici,
ale přestávají v něm platit a fungovat širší duchovní souvislosti v rámci veřejného prostoru celého národa, celé Evropy a okolních národů.

**Diamant je jistě symbolem vzácného pokladu,
ale láčkovec je živý.**

*Bible poskytuje mnohem více myšlenek než má veršů
a tím je svou povahou bezedná.*